

בעזהשי"ת

גיליון

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח ושיחו"ק ימי ראש השנה תשפ"ד

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' האזינו תשפ"ד

גיליון תע"ב

י"ל ראש השנה תשפ"ה

מכון

מעצמות התורה

קרעטשניף

להוצאת דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אלו הנקראים בשם "עמודי התווך" שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

ידידינו החשוב
הרה"ח יואל ישראל לעוו הי"ו
מאנמשיעסטער

לעילוי נשמת
הרה"ח ברוך מרדכי יהודה ב"ר
ברוך יהודה ע"ה
לעבאוויטש

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכה מאשר

© כל הזכויות שמורות למערכת
"מעין החיים"
קרעטשניף פעיה"ק ירושלים תובב"א

הערות והארות ניתן לפנות לאימיל
q318641643@gmail.com

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:

ראש השנה
הר"ר מאיר אלימלך גרין הי"ו
האזינו
הר"ר שמואל מרדכי לעוו הי"ו

להנצחות, מזל טוב, לע"נ וכדו' ניתן לפנות
הרה"ח שאול יחזקאל שכטר הי"ו
בפלא' 050-4168937

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים
ירושלים: הרה"ח אברהם אבא ווייס ני"ו
בני ברק: הרה"ח שלמה מרדכי שכטר הי"ו
בית שמש: הרה"ח שמואל יהודה קאלינסקי הי"ו
אלעד: הרה"ח יצחק מנחם כהן הי"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדדים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" - קרעטשניף

דא"ח ושיחו"ק ימי ראש השנה תשפ"ד

ליל א' דר"ה ושב"ק

מסי"נ שלא להרהר אחר מידותיו של הקב"ה
איתא צשו"ע (או"ח סי' תקפג ס"ב) **אוב"ח**
 ראש כבש לומר נהיה לראש ולא

לזנב, וזכר לאילו של יצחק, ול"צ מהו
 הקשר של הני תרתי, בקשת שנהיה לראש
 לזכרון עקידת יצחק.

וי"ל על פי הידוע שמסירות נפשו של
 אברהם אבינו במעשה העקידה,
 לא היה רק בעצם ההקרבה ממש, אלא
 במה שעשה באימה וציראה לזון הצורא
 צ"ה, ולא הרהר אחרי מידותיו של
 הקב"ה, שהיה לו לומר אתמול אמרת לי
 כי ציחק יקרא לך זרע, ועכשיו אתה
 מנזה אותי להעלותו לעולה על מוקדה.

וזוהו יסוד גדול שאין להרהר אחרי דרכיו
 ומעשיו. והאמת הוא שאין שום
 קושיא, ולכל קושיא קודמת תירוך, וכמו
 במעשה העקידה, שבאמת לא ליה
 הקב"ה לשחטו רק והעלהו לעולה, אלא
 שבתחלה לא השיג אברהם אבינו דבר זה
 עד שזוהו אותו הקב"ה אל תשלך ידך אל
 הנער ואל תעש לו מאומה.

וזקח"ק הרצי רי מרדכי"ל זי"ע אמר
 שיש ג' דברים שמכשיר את
 המקוה, חלצ ויין ודם, והדרך המוכשרת
 ביותר הוא ע"י דם, כי דם הוא מסירות

נפש, וכדאיתא בגמרא (שבת כב.) אמר רב
 יוסף אבוהון דכולהו דם, היינו שמסירות
 נפש הוא בנין אב ויסוד לכל המנוות. וכל
 יהודי מוכן למסור נפשו להשי"ת.

וזוהו הכוונה שאנו אומרים שנהיה
 לראש ולא לזנב, לרא"ש ר"ת
 לעשות ר'זון א'בינו ש'צשמים, שזה לריך
 להיות עיקר מחשבותינו ומגמתינו, ולא
 לזנב אחריו בכל מיני קושיות והרהורים,
 ומעתה שפיר יש לזה שייכות לעקידת יצחק,
 אשר משם למדנו חובת מסירות נפש לה'
 דבר זה שלא להרהר אחרי מעשיו ודרכיו
 כלל.

כל יום יהי בעיניו כר"ה

אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלקיכם
 וגוי (כט, ט), יל"פ לפי מה דאיתא
 בזוה"ק (פ' בא לב:) 'היום' דא ראש השנה,
 והיינו כמו בראש השנה עסוק האדם כל
 שעות היום בתפילה ותשובה, ואינו מצטל
 זמנו לריק, אלא משתדל למלאות כל רגע
 כדבעי, כמו כן ירגיש בכל אחד מימות
 השנה כאילו אותו היום הוא ראש השנה,
 ועי"ז יתנהג תמיד כראוי דרכי ה'.

וזוהו שאומרים בנוסח התפילה לראש
 השנה היום הרת עולם, דהיינו
 שכל יום ידמה בעיניו כאילו הוא ראש

לחלחר לחיים, רשעים גמורין נכתצין ונחתמין לחלחר למיתה, צינוגים תלויים ועומדים מראש השנה ועד יום הכיפרים. וצכן צשלמא צכל שנה ושנה י"ל שהכתיצה מותרת ציום טוב שמנותו צכך, אצל כשחל צצצת אסור לכחוצ רק לצורך פיקוח נפש, ואם כן לצוצה ולחיים מותר לכחוצ שהוא פיקוח נפש, אצל לרעה אסור לכחוצ צצצת, ולכן יום 'טוב' הוא כשחל ראש השנה צצצת, עכ"ד.

מיטאג טיש – באכילת הקוגל

באכילת קוגל אפשר להמתיק הדינים **איתא** צסם הרה"ק צעל התניא זי"ע שצאכילת קוגל צצצ"ק יכולים להמתיק הדינים כמו צתקיעת שופר, ושמא תאמר דא"כ יאכלו קוגל ולא יצטרכו לתקוע, ואכן צצצת שאז אוכלים קוגל אין תוקעים צשופר.

להקפיד להוציא התיבות והנקודות כראוי **הנה** הנקודות הם כנגד שצע המידות, סגו"ל כנגד חסד, שו"א כנגד גבורה, חול"ם כנגד תפארת, חירי"ק כנגד נחם, נקוד של ג' נקודות כנגד הוד, מלכות הוא צלי ניקוד. ומעתה כיון דשו"א מרמז כנגד גבורה, ע"כ יש להזהר בצרכת כהנים שיאמרו תיבת 'צברכך' צשו"א, להמשיך הצרכות גם

השנה, וכאילו היום יעמיד צמשפט כל יצורי עולמים.

מיטאג טיש – באכילת הטשולנט

מעלת ר"ה שחל להיות בשבת **ידוע** צסם הרה"ק מרוזיין זי"ע לצאר מדוע אין תוקעים צראש השנה שחל להיות צצצת, כי המלאכים שממונים להעלות למעלה תקיעת השופר, הם ממונים על מאכל החמין צצצת, ואין מלאך א' עושה צ' שליחות, וע"כ אין תוקעים צשופר. וקה"ק הרזא דשבת זי"ע הוסיף נופך על דצה"ק דסם המלאך הזה נרמז ציהי רצון שאומרים קודם התקיעות, יהי רצון מלפניך וכו' שתשלח לי כל המלאכים הטוהרים משרתים הנאמנים צשליחותם וכו' ואת המלאך הגדול תצצ"ש המלאך הממונה להשמיע זכיותיהן של ישראל להציעת את השטן צתקיעתם. והנה צסם המלאך תצצ"ש יש צו אותיות צצ"ת ואת ש' רומז על שופר.

וידוע מה שאמר הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע על המשנה (ר"ה בט:;) יום טוב של ראש השנה שחל להיות צצצת, וקשה אריכות הלשון יו"ם טו"צ של ראש השנה שחל וכו', והיה די לומר ראש השנה שחל צצצת. אך הכוונה שאם חל ראש השנה צצצת הוא יום טוב לישראל, כי אמרו חז"ל (ראש השנה מז:;) שלשה ספרים נפתחין צראש השנה, צדיקים גמורים נכתצין ונחתמין

מחזיק צרכה, אלא הכל מתרוקן מתוכו, וכמו כן ע"י תפילה שאינה כראויה יורד השפע, אצל אינו מחזיק צרכה צתוכו, וגמשך לכד האחר ר"ל.

במעודה שלישית

תפילות ר"ה

אאמו"ר זי"ע ציום הראשון התפלל תפילת מוסף צצחינת יראה, וציום השני התפלל צצחינת אהבה, שהרי ציום ראשון הוי דינא קשיא, וציום השני הוי דינא רפיא.

אין מסיחין בשעת הסעודה

בבר אמרתי צסם הרה"ק מרוזיין זי"ע לצאר מדוע אין תוקעים צראש השנה שחל להיות צצצת, כי המלאכים שממונים להעלות למעלה תקיעת השופר, הם ממונים על מאכל החמין צצצת, ואין מלאך א' עושה צ' שליחות, וע"כ אין תוקעים צשופר.

ריש לנו להתצונן מזה הלכה למעשה, כמו שאין מדברים שיחת חולין צשעת התקיעות, כמו כן אין מסיחין צשעת הסעודה, שהרי נחש צעתה כצשעת התקיעות, וע"כ יזהרו מאוד צשעת הסעודה שלא לדבר דיבורי חולין, וצודאי לא לשון הרע ורכילות, אלא ישוחחו צדברי תורה ויראה, ולצחון את

מלד הדינים והגזרות שגם הם יסכימו להשפיע לצני ישראל כל טוב, ויש טועים ואומרים צסגו"ל, אצל אין זה נכון שאז נשפע הצרכות רק מלד החסד, והרי צני ישראל אינם זכאים תמיד להתצרך מלד החסד, וע"כ צריך להשפיע החסדים גם צהסכמת הדינים והגזרות.

ועד"ז כתבו לפרש הכתוב (דברים כו, ו) אצנים שלמות תצנה את מוצח ה' אלהיך, על פי המצואר צספר יצירה (פ"ד מ"ב) שהאותיות נקראים אצנים. שצא הכתוב להורות שדיצורים צריכים להיות שלמים צעצודת השי"ת, ואז פועלת הרצה, והיינו שצריך להוציא הציצות והנקודות כראוי צלי שום טעות.

מסופר שפעם אחת צאו לפני הרה"ק מרוזיין זי"ע יהודי מלוצש צצגדי חסידות, ולידו היה יהודי מלוצש צצגדי המתחדשים, והתאונן החסיד שהוא מתנהג כראוי צדרכי ה', ואין צידו פרוטה לפורטה, ואילו אותו יהודי הוא עשיר גדול, אמר לו הרה"ק העשירות שלו צא ממך, שאכן אתה עוצד את ה' תמיד, אצל לפעמים אין זה צשלימות כראוי, ועי"ז אתה מוריד שפע גדול מלמעלה, אצל היות שכל החיות של הסט"א נמשך מלד הקדושה, לכן נמשך השפע היורד צצכותך לצד הסט"א, שאין ההשפעות יורדות למקום הנכון רק צכח עצודה נכונה וראויה.

ומשל למה הדבר דומה להמקבל השפעות צתוך כלי נקוב, שאינו

בשולח"ט נעילת החג

בשמים זוכרים בעיקר את העבודה של ימי הנעורים כאשר הגיע העבודה בקושי
כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורידך
 אהבת בלזלתיך לכתך אחרי
 במדבר בארץ לא זרועה (ירמיה ב, ב).
 בשעת הזקנה יצר האדם נחלש אחר שלמד
 כל ימיו, וכמו שאמרו רז"ל זראתי יצר הרע
 זראתי לה תורה תזלין (קידושין ל:), וכן כל
 כמה שמתייגעים צעודה הרי בכל פעם
 ופעם נהיה עוד אתכפיא לך"א ומכניעים
 את הרע, על כן אח"כ אין צריך כבר לעמול
 כל כך כמו צימי הנעורים, ומגיע העבודה
 כבר יותר זקק.

ודרך האדם לחשוב שאז הוא עיקר
 חשיבות העבודה שיכול אז להיות
 יהודי כשר ולהכניע את היצר הרע זקק,
 אזל צאמת אדרצה והתורה אמרה
 ועזדתם את ה' אלקיכם, וכבר דיברנו
 אמש כי תכלית האדם שלכך נצרא הוא
 כדי לעשות נחת רוח להקב"ה, ודווקא
 כד אתכפיא ס"א אז אתתלק יקרא
 דקב"ה לעילא, כמו שאמר הרה"ק הרבי
 ר' אלימלך זי"ע שהוא מתגעגע לימי
 הנעורים כשהיה צריך להתאמץ צעודה, כי
 היה חפץ צעמל וציגיעת העבודה.

ואפילו שצימי הנעורים היתה העבודה
 קשה ורלופה צניסיונות רבים, זוכרים
 בשמים כמה קושי הגיע אליו, וכמה
 כוחות של התעצמות הנפש היה צריך כדי
 להתגבר על היצר שרצה להכשילו חלילה,

הצנים על תלמידים, וגם להרצות צשירות
 ותשצחות, ועי"ז מערצבים את היצר
 הרע, שרואה איך שצני ישראל עוסקים
 בשעת צבודה גשמית ומעלים אותה
 לרוחניות ועבודה ה', ויותר אינו יכול
 לקטרג עליהם.

יום ב' דר"ה

אין מסיחין בשעת הסעודה

אבינו מלכנו חננו ועננו כי אין בנו
 מעשים עשה עמו צדק וחסד
 ודושיענו, וי"ל צמשל למה הדבר דומה
 לצני הכפר שאחד היה המלמד לכל צני
 הכפר, וגם צנו למד אללו, וצשעת הלימוד
 התנהג לצנו כמו מלמד, שאם לא התנהג
 כראוי לא חמל עליו אלל הכה אותו, אלל
 כשחזרו לצית שוצ התנהג אתו כרחם אל
 על צנים, וצאחד הימים כאשר הצן לא
 התנהג כשורה בשעת הלימוד והכה אותו,
 אח"כ כשחזרו לציתם והתנהג עליו צאהבה
 וחמלה, פנה אליו הצן ואמר לו צני יקירי
 צבקש ממך שתדבר עם המלמד שלי שלא
 יכה אותי מכות קשות כאלו.

ועד"ז אנו מצקשים אבינו מלכנו, שהרי
 הקב"ה הוא אצינו אל הרחמן, וגם
 הוא מלכנו הדן ושופט אותנו על כל
 מעשינו, וע"כ אנו מצקשים ממנו, אצינו
 אל הרחמן שתפעול לטובה לפני מלכנו,
 שיחננו ויעננו כי אין צנו מעשים.

מחשבותיו הרעים וכל תאוותיו, ואומר לו שאלהם כזה שעבר כל כך הרבה ניסיונות והיו לו הרבה מפריעים בעבודת ה' שעשו מסכים המצדילים צין ישראל לצין אציהם שצשמים, אין לו שום עתיד, ולא שייך אללו שיוכל לתקן כל מעשיו וישוץ בתשובה שלימה.

ואיך זה כי אם מתחבולות היצר כדי לנתק את האדם לגמרי מעבודת ה', כי אינו חפץ שיתעוררו בני אדם בתשובה ויחפשו את כל הדרכים כיצד לתקן את מעשיהם, וע"י ששובר את ליבם ומדמה להם שאין להם עוד שום ערך, סובר האדם בליבו מה לי לעבוד עוד את ה' והרי צמילא הכל נכנס לרשות הק"א,

אולם צאמת הכל יכולים לתקן, על דרך המשל הידוע מהמגיד מדובנא שכבר אמרתי הרבה, על קוץ'נער (מתקן בובעים) אחד שהיה מתקן כובעי פרווה, וצימים ההם לא היה עלעקטר"י, ועל הנרות היה מס מהממשלה על כן היו יקר המציאות, ופעם אחת ישב צאמנע הלילה ותיקן כובעים כדי שיוכל לפרנס את צימו, והיה לו נר שלאורו היה יכול לעבוד, וכבר היה השעה מאוחרת מאוד אך משום מה דלק הנר קצת יותר מהרגיל, וכראות אשתו שהוא עדיין יושב כפוף ומתקן את הכובעים, ריחמה עליו ואמרה לו, די לך מה שעצדת עד כה ולמה לך לעמול עוד, כלך לך לנוח על משכבך, וענה לו אותו

ואע"פ שציקש לו היצר כל טנדקי כיצד יוכל לתפוס את הנפש הישראלית הקדושה לרשותו, עכ"ז התאמץ ונלחם ולא הרפה.

וזחזו מה שאמר הפסוק בה אמר ה' זברתי לך חסד נעורידך אהבת בלילותיך, שזה חסוד צשמים וצזה חפלים, צחקד של ימי הנעורים וצאהבה של התחלת העבודה כשהיו נריכים למסור את הנפש כדי לעשות רצון השי"ת, ומרוב אהבת ה' לא אהבו דבר זולת לעשות רצון הצורא, לעשות אתכפיה לסי"א כדי שעי"ז יסתלק יקרא דקצ"ה לעילא, אפילו שהיה לכתך אחרי צמדצר צארץ לא זרועה, שהיתה הדרך רעופה צקולים וצכל מיני חיות ועקרצים ונחשים שרצו חלילה וחלילה לקרוע את הנפש הישראלית לגזרים, מכל מקום צני ישראל לא הרפו אלל התאמנו בעבודת ה' לצווח את יצרם, את אלה מוצחות יזכור השי"ת וואת יקבל צאהבה וצרלון.

קודם ברכת המזון

עניין השברון לב צריך לגרום לשמחה על שנתן לנו ה' אפשרות לתקן - וזהו תשובה מאהבה שזוכים על ידה ללכת באור פני ה' **אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך** יהלכו (תהלים פט, טו). הנה דרך הצעל דבר שצא אל האדם ורונה לייאשו, על כן הוא מזכיר לו את כל מעשיו וכל

זכויות, אבל אלו שלא הלכו מתחילה על דרך הישר עשו הרבה דברים שצריכים לשוב עליהם בתשובה, וכיוון שזכו לעשות תשובה מאהבה אזי כל הדברים שעשו תשובה נהפך לזכויות, כי העושה תשובה מאהבה זדונות נעשו לו זכויות (יומא שם), על כן במקום שבעלי תשובה עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד.

ריבוי עשרת ימי תשובה זהו זמן שנתן לנו ה' במיוחד לתשובה, כדי שנוכל לתקן הכל ע"י תשובה, ולא רק לתקן אלא שיכולים להפך הכל לזכויות ע"י תשובה מאהבה.

והנה ידוע שתרועה יש בו שני משמעויות, מלד אחד יש בו משמעות של שמחה כמו שכתוב 'צחצחות וקול שופר הריעו לפני המלך ה'' (תהילים צח, ו), ומאידך יש בו משמעות של שצירה כמו שכתוב 'תרועם בשצט צרול' (תהילים ב, ט), וזהו 'אשרי העם יודעי תרועה' שידעים כיצד להשתמש בתרועה, כי השצרון לצ צלצד אין בזה ערך אמיתי ומלד עלמנו אין בו מעלה, רק שיגיע ויבוא ממנו איזה יתרון והיינו השמחה האמיתית בה' אלקיו הצאה אחר העצב האמיתי על עוונותיו.

וביצד יכול להיות נמשך מהעצב שיעצדו את ה' בשמחה, ע"י דעת, כי אם יש דעת זוכה לתשובה, כמו שתקנו רז"ל לומר אחר 'אתה חונן לאדם דעת' השיצנו אצינו לתורתך, כי כיוון

קו'נער - והמגיד מדובנא היה אמרו צנעימה מיוחדת - 'אזוי לאנג די לעכטעלע צרענט נאך, קען מען נאך פארריכטן'.

ולא ישמע האדם אל דברי היצר הרע, כי לכל אחד מישראל יש נשמה צקרב, ואכן אמת שהנשמה מנותקת מהשורש ע"י העוונות, כמו שהיה אאמו"ר זי"ע חוזר הרבה על מה שאומרים בסליחות 'רחקת ממנו בעווינו', אבל עכ"ז 'קרוצ ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו צאמת', וכל זמן שנה ה' דולק אפשר לתקן.

ובי שלמד צ"ה מסכת יומא כדי שיוכל להעביר את עשרת ימי תשובה בהכנה ראויה ליום הקדוש, יודע מה דאיתא בסוף מסכת יומא (פ"ו:) שעל כל דבר מועיל תשובה ואין מציאות בעולם שאין יכולים לתקן, ואפילו שאיתא שם כי על חילול השם אין כפרה עד המיתה, כבר אמר על זה אאמו"ר זי"ע בשם זקנו הקדוש הרוא דשבת זי"ע, כי להיות מוכן למסירות נפש עבור קידוש השם זהו כפרה אפילו על חילול השם, נמנא שעל כל דבר יש עיאה והכל יכול לבוא על תיקונו.

ודברי היצר שאין לו שום עתיד הם שקר גמור, אדרבה ואדרבה הפליגו הם ז"ל שם הרבה צמעלת התשובה ואמרו 'גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד' ועוד, גם אמרו 'צמקום שבעלי תשובה עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד' (ברכות לד:), כי לדיקים גמורים צריכים לעצוד קשה על

לך הוא גורם שיוכל לזכות לתקן צמה שקלקל.

ובשזובה אדם לדעת כזו וע"י א'חה חונן לאדם דעת' זוכה לתשובה 'השיצנו אצינו לתורתך', זה יציא צמילא שיגיע לידי תשובה מאהבה, 'וקרצנו מלכנו לעבודתך' שירצה להיות קרוב אל השי"ת.

וז'חו כוונת הפסוק אשרי העם יודעי תרועה, שידעים להשתמש בתרועה צדעת, ואז התרועה צבחינת שצרון לצ מציא אותם שיוכלו לשו' מאהבה, ואז נהפך התרועה לצבחינת בחצוצרות וקול' שופר הריעו לפני המלך ה', אזי זוכים שכל הזדונות נעשין לו כזכויות, ואז יכולים להשיג מעלות ומדרגות רמות צעבודת ה', עד שזוכים להגיע לידי 'ה' צ'ור פניך יהלכון'.

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' האזינו תשפ"ד

וזהו הרמז של 'אצינו מלכנו' דהיינו להכניס צחי' אצינו צבחי' מלכנו, דהיינו להמשיך הרחמים מתוך הגבורות. וע"ז מבקשים אס כצנים אס כעצדים וכו', דאפילו אס הרי אנו כעצדים וראוי שיתנהג עמנו צמדת הדין, מ"מ עיינו לך תליות עד שתחננו ותוליא כאור משפטינו, דהיינו שיתהפך הגבורות לרחמים וחסדים.

שזכה צדעת וצ'השכל יודע שכל אחד יכול לתקן וצריך לתקן ורוצה לתקן, לכן גם אס היה מתחילה צצצרון לצ והיה ירא שלא יזכה עוד להגיע אל השי"ת, יש לו דעת לקבל על עצמו קצלות טובות.

וצדיקים צמה שהם מקלקלים צזה המה מתקנים, על כן צכל דצ' שמרגיש אדם שי' לו צזה איזה חולשה ואינו מתנהג כהוגן צאלו העניינים, צריך לעשות על עצמו גדרים וסייגים דווקא צזה, ולקבל על עצמו לחזק דווקא את העניינים שהיה לקוי צהם צבחינת 'תרועה', וכמו כשרוצים לתקן דלת שצור שמוסיפים מסמרים ויתידות יותר משהיה צו צתחילה כדי שיעמוד הדלת ימים רצים, וכמו שאני אומר תמיד כי זהו הכוונה צמה שאמרו רז"ל 'זיר עצמו מן היין' (סוטה ב.) דהיינו שיגדור את עצמו דצצרים המותרים, וע"י קדש עצמן צמותר

ליל שב"ק – אחר קידוש

להכניס הרחמים בתוך מדת הדין

כי שם הי אקרא הבו גודל' לאלקינו (דברים לב, ג), ונראה כי עצודתנו הוא להפוך הגבורות לרחמים וחסדים, וצזה ציארנו מה שאומרים צתפילת ראש השנה 'אצינו מלכנו', דאצ דרכו להתנהג עם צניו צמידת החסד והרחמים, משא"כ האדון מתנהג עם עצדיו צמדת הדין,

שזכל לילה קודם שהולכים לישון מהרהרים
בתשובה.

צפרא דשבתא – בקידושא רבא

לבקש על צער השכינה ולא על צרכיו

בי שם הי אקרא הבו גודל לאלקינו
(דברים לב, ג), יל"פ על פי דברי

הבעש"ט הקי זי"ע על הכתוב (תהלים ב, ו)
ימלא ה' כל משאלותינו, והיינו שכל
משאלות לבנו של האדם צריכים להיות
למען כבוד שמו ית', שיתמלא שם הוי"ה
צ"ה, ויהיה שמו שלם. וכמזואר צספרי
חסידות דכאשר האדם מבקש מאת הקצ"ה
על צרכיו, מהיכי תיתי שימלא ה' משאלתו,
וצודקים אחריו אם מגיע לו, אזל כאשר
הקצ"ה מבקש שימלא ה' כל משאלתו
מחמת צער השכינה, כדאיתא בגמרא (חגיגה
טו:): בזמן שאדם מנטער שכינה מה לישון
אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, ועל כן
בעת צרה וזקה צריך להתפלל על כבוד
השכינה שלא תתחלל ואז ימלא ה' כל
משאלתו לטובה. וזוה יל"פ מאמר הכתוב
(תהלים ג, ט) לה' הישועה על עמך צרכתך
סלה, שמהיה עיקר בקשתינו על ישועת ה',
ועי"ז יגיעו הצרכות על ראשי עם קודש.

וזוהו שאמר הכתוב בי שם הי אקרא,
דכאשר האדם קורא לה' על צרכיו,
העצה שיתקבל תפלתו לרצון ולרחמים, הבו
גודל לאלקינו, שלא יבקש על הנאת עצמו,

וזוהו שאמר הכתוב בי שם הי אקרא,
דהוי"ה הוא שם החסד, הבו גודל
לאלקינו, 'גודל' מורה ג"כ על מידת
הרחמים כדכתיב (דברי הימים א' כט, יא) לך
ה' הגדולה, והיינו שיכניסו את צחי'
הגדולה שהוא החסד צמוך חלקים שהוא
מידת הדין.

ליל שב"ק – בפירות טיש

להרהר בתשובה כל השנה

נפוגים אם אבו ומדרכם שבו טרם
ישכבו בית מועד לב"ח,
ואפ"ל דהנה עכשיו צעשי"ת הוא זמן שכל
אחד מתעורר לשון מדרכו הרעה, אזל
צחמת צריך האדם תמיד להרהר בתשובה
זכל ימות השנה, שלא לעורר קטרוג על
עצמו שרק עכשיו לפני יום הדין שז
בתשובה ומבקש חנינה, והיכן היה זכל
ימות השנה.

ובזה יש לרמוז צמאמר חז"ל (ר"ה יח).
עה"פ (ישעי' נה, ו) דרשו ה' צהמלאו
קראוהו צהיותו קרוב, אימת צין ראש השנה
ליום הכיפורים, והכוונה הוא שאם מצוי
אזל האדם כל השנה הרהורי תשובה, וכמו
כן הקצ"ה קרוב ללבו תמיד זכל עת וזכל
עשה, ואז זוכה לסיוע מן השמים צעשי"ת
שיוכל לשון צחמת וצתמים, וזהו הכוונה
נסוגים אם אזו ומדרכם שזו, היינו ששצים
בתשובה שלימה, אזל זהו אם טרם ישכזו,

מלובלין זי"ע וכאשר התחיל המגיד
באמירת אין כאלקינו נפל בחלשות מחמת
שהשיג מה שכוון המגיד במאמרו.

ודבר זה מוזן מאליו, שהרי כידוע
הרה"ק מלובלין ראה מסוף
העולם ועד סופו, וכפי הידוע שהלך
במשך שבע שנים עם מטפחת סביב
לעיניו, שלא יכשל בראיות אסורות ח"ו,
ובהליכתו ברחוב היו מלווים אותו בדרכו,
ועי"ז זכה לראות מסוף העולם ועד
סופו, ומשום הכי נקרא 'החווה'.

ובן מנינו בשאר לדיקים שזכו לראות
בעיניהם כל הנעשה בעולם, כמו
שהעיד הבעש"ט הקי זי"ע שיכול לראות
עד ארבע מאות פרסה מסביבתו, וזכו
הרה"ק ר' צבי זי"ע אומר, שאינו יכול
לראות כל ארבע מאות אמות, אבל ארבעים
פרסה ג"כ יכול לראות.

וזקה"ק הרבי ר' מרדכי זי"ע ציי אונז
איז א מחשבה א בריוועלע, און
א וואנט א שפיגל, דהיינו שתופס מחשבת
האדם כאילו שלחו לו צמכתא, וכמו שע"י
המראה יכול להיות גם מה מאחריו כמו
כן יכול להיות מה שקורה בצד השני של
הקיר.

אלא צדי שיתגדל ויתקדש שמייה רבא, ואז
יזכה שיתמלא כל משאלות לבבו לטובה.

סגולה לרפואה

היום (ח' תשרי) חל ההילולא של זקנתי
הרבנית חי' ע"ה אשת זקה"ק
הרבי ר' מרדכי זי"ע, היתה בת הרה"ק
ר' שמואל שבעל"קא בן הגה"ק בעל
הקרני ראם זי"ע, היא היתה אשה גדולה
ומופלגת במדת נדקה וחסד. מונח אללי
מכתב ששלח לה בנה זקה"ק ר' מאיר
מקרעבישיף זי"ע שיש שלו כאצים גדולים
בגופו, ואין הוא יודע היכן אציו נמצא
באותו הזמן, שכידוע שאציו הק' נסע
הרבה מאוד מצינתו, וע"כ הזכיר את עצמו
אללה, והיא שלחה לו מכתב בחזרה, שיקנה
ח"י קילו של בשר, ויניח אותם על המקום
שכואב לו ואח"כ יחלקם לנדקה, וכתב לה
בזה"ל 'ווייל דער מיילעך איז א מיילעך
אויב נדקות'. כשנפטרה ליה אותה בעלה
הק' בדרכה האחרונה, ולפני סתימת הגולל
הרכין את עצמו לתוך הקבר ואמר, זיי
נישט באזארגט דיינע מצוות ומעשים
טובים וועלן דיר אנקעגן קומען.

טובה מראה עינים של הצדיקים

הרה"ק המגיד מבעזרימש זי"ע התפלל
בחדר מיוחד לפני עצמו, ורק
קודם אין כאלקינו הכניסו מנין לחדרו,
ופעם אחת נכנס לשם הרה"ק החווה

עתיקא קדישא - במאבל פצע"י

לבקש שיוכלו לעמוד ציוה"כ

צריך לבקש ורגלינו קלות כאילות,
שיהיה לנו כוחות חזקים לעמוד

ובבר אמרתי הכוונה בזה, דכאשר
 האדם חושב בשעת אכילתו
 שאוכל רק למען כבוד ה', וצביל כבוד
 יום השבת, לא יוכל למלאות את תאוותו,
 וממילא זה נותן לו יותר כח להתענית.
 ויש לזה מקור בדברי הגמרא (יומא פ"א):
 ועניתם את נפשתיכם בתשעה (ויקרא כג, לב),
 וכי בתשעה מתענין והלא צעשור מתענין,
 אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשיעי
 מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי
 ועשירי, הרי שהתורה משהו כאחד האכילה
 בתשיעי להתענית צעשירי, דשניהם שוים
 כאחד, שאם רוצה לקיים את רצון הקב"ה
 שיהא אכלו האכילה כמו התענית.

על הרגלים בכל התפילות במשך יום
 הכיפורים, שכל מה שעומד יותר בשעת
 התפילה, הרי התפילה יותר זכה ונקיה.

באכילת הקוגל

אכילה לשם תענית

אאמו"ר זי"ע אמר בשם הרה"ק ר'
איציקל מפשעווארסק זי"ע
 שאמר בשם אחד הלדיקים הקודמים,
 כמדומה לי הרה"ק מ'וב"ץ זי"ע, שצכל
 שבת יש לאכול עוד תחיכת קוגל, כדי
 שיהיה להם כח להתענות ציום הכיפורים.
 ולפי זה צודאי דצצת תשובה נריך לכוון
 דצר זה.